

POLISÈMIA

A l'alba, els crits i els cops vèncen el cant dels galls. Gener de 1899 a Solsona, un lustre després que el pare ens va abandonar per esfumar-se sense deixar rastre. Un autèntic divorci dels llaços que l'unien a nosaltres. El seu primogènit estava sent un digne hereu dels seus costums maltractadors i el seu gust pel *whisky* irlandès.

Atranco la porta, oferint una llaminadura a la meva germana petita, tractant de tranquil·litzar-la. Aquella bèstia era un rastrejador expert de la nostra por. Abruptament; un silenci absolut. Baixo sigil·losament les escales, topant-me amb el cos inert de la nostra mare sobre un bassal carmesí. El meu germà, d'esquenes, roman impassible observant l'obra. Prenc el cendrer que utilitzava el pare i aquest exerceix de jutge, convertint-me en pubilla.

L'estrèpit de l'alarma del mòbil i una veu càlida em desperten: *"Aixeca filla, la pubilla no pot fer tard a la cercavila"*.